

[Jens Foged.]

disse indkomstforhold, eller det ikke er det, så bør det være en regel, der gælder alle.

Dette være også sagt, når man nu siger, at skattefradragjunglen er jo snart ikke til at hitte ud af, og hvis man vil have særordninger her, får man nye afvigelser, der måske kan forøge skattefradragjunglen. Lad mig for øvrigt sige: jeg deler ikke den opfattelse, at vi har en skattefradragjungle. Det er faktisk en urimelig påstand, at man, fordi vi har den, ikke vil behandle den enkelte borger individuelt i skattemæssig henseende. Fra venstres side ønsker vi, at hver eneste borger skal kunne få sin sag behandlet individuelt. Jeg kan i den forbindelse sige, at det glædede mig, da finansministeren for nogle få dage siden her i det høje ting gav udtryk for, at der var noget, der var administrativt vanskeligt, og man kunne måske ikke bruge maskinerne. Der brugte finansministeren det udtryk: så må de frem med blyanten, så må det ordnes med håndkraft. Det er jeg helt enig med finansministeren i. Der er områder, der måske ikke kan ordnes med maskinerne, og så må det ordnes med håndkraft. Men det er i alt for høj grad blevet et slagord i den politiske debat, at skattefradragjunglen er noget odierst, noget, man ikke kan have. Det drejer sig i reglen om nogle fradrag, som er velbegrundede i så godt som alle tilfælde. Hvor de ikke er velbegrundede, må vi naturligvis tage det op, men er de velbegrundede, så kan man ikke på den måde gå hen og sige: nu stryger vi dem, vi laver en kollektiv ordning; om det skal være 2.000 kr., 3.000 kr. eller 4.000 kr., er ikke afgørende, det skal være kollektivt. Derved vil nogen få endnu større fordele, end de har i dag, fordi man ikke har behandlet sagerne individuelt; så bliver der i sandhed tale om, at nogle får skattefordele, som andre skal betale.

Det, vi foreslår, er den individuelle behandling, og denne individuelle behandling afstedkommer ikke disse uretfærdigheder.

Med hensyn til spørgsmålet om de førstegangsetablerede har jeg mærket mig, at man er på vandring hen imod det, vi har foreslået adskillige gange: at de førstegangsetablerede heller ikke skal behandles forskelligt, men skal behandles ensartet; der skal være en ret til det nedslag, de må have for deres afdrag. De sætter sig jo i dag for

store etableringsomkostninger, det kan simpelt hen ikke undgås. Det kan være både i byen og på landet, at de unge, der ønsker at gå ind i et liberalt erhverv, får store omkostninger og især store etableringsomkostninger. Vi ved, at der kun er 1.000 unge landmænd til at gå ind i erhvervet årlig, og der er 6.000-7.000, der går ud af erhvervet; altså bliver disse unge stillet over for den opgave at overtage den mængde ejendomme, der er til stede. Der bliver store øgede udgifter, der bliver udgifter til afdrag, der bliver udgifter til renter. Vi har den opfattelse, at den dygtige landmand, der måske kommer til at sidde med store forpligtelser, ikke, fordi han er dygtig, skal straffes med, at han ikke må få nedslaget, men den mindre dygtige, ja, ham vurderer man måske sådan i skatterådet, at det går jo ikke så godt for ham, så ham må vi hellere give et nedslag. Det er ikke rimeligt på den måde at beskattede dygtighed.

Derfor håber jeg, at den velvilje, der i dag ligesom har vist sig over for problemet om de nyetablerede, må manifestere sig i, at vi på dette område kan blive enige om, at det for disse unge mennesker, uanset om de etablerer sig inde i byen eller ude på landet, vil være en ret, som ikke skal diskuteres, en ret, som de har, og som de kan disponere ud fra i det øjeblik, de går ind i deres erhverv, vel vidende, om de kan køre dette erhverv. For det er jo det, de skal have sikkerhed for, når de begynder: hvilke regler kommer vi til at leve under, kan vi køre det? Det skal ikke være en benådningsansøgning, man skal indsende, for på den måde kan man ikke disponere på rimelig måde.

Jeg har vist på denne måde ligesom taget det hele op bortset fra punkt 1, som vel egentlig er det allervæsentligste. Det drejer sig om, at vi foreslår, at man går over til nedslag i den pålignede skat fremfor fradrag i indkomsten. Det anser vi for at være så socialt afbalanceret, at man burde kunne finde frem til på nuværende tidspunkt at bruge de metoder, vi foreslår.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil gerne sige om de nyetablerede, for at der ikke skal opstå nogen misforståelse, at det, jeg har sagt, er, at jeg ikke vil afvise at se på spørgsmålet. Vi har jo tidligere drøftet den mange gange, denne § 27 i ligningsloven,